

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžk/1/2019
Identifikačné číslo spisu: 2013200852
Dátum vydania rozhodnutia: 21.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2013200852.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: U. X. D., bytom E., zastúpeného advokátom JUDr. Daliborom Motyčkom, so sídlom v Nitre, Štefánikova trieda č. 52, proti žalovanému: Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Galante, so sídlom v Galante, Hlavná č. 13, Galanta, o návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. CPTT-OP-185/2013-GA zo dňa 28.10.2013, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 43Sp/72/2013-118 zo dňa 7. novembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 43Sp/72/2013-118 zo dňa 7. novembra 2018 z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie na krajskom súde

1. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 43Sp/72/2013-118 zo dňa 7. novembra 2018 podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. CPTT-OP-185/2013-GA zo dňa 28.10.2013, ktorým bol so žalobcom podľa § 190 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len zákon č. 73/1998 Z. z.) zrušený v skúšobnej dobe služobný pomer príslušníka policajného zboru. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Tomuto rozhodnutiu krajského súdu predchádzalo konanie, v ktorom krajský súd najskôr uznesením č. k. 43Sp/72/2013-51 zo dňa 29.1.2015 konanie s poukazom na ust. § 250d ods. 3 O.s.p. zastavil, nakoľko mal za to, že žaloba smerovala proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom. Toto rozhodnutie bolo rozhodnutím najvyššieho súdu č. k. 7Sžo/101/2015 zo dňa 24.8.2016 zrušené a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Následne krajský súd vydal rozhodnutie - rozsudok č. k. 43Sp/72/2013-73 zo dňa 3.4.2017, ktorý bol rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 7Sžk/33/2017 zo dňa 25.4.2018 zrušený z dôvodu, že prejednanie a rozhodnutie veci pred krajským súdom neprebehlo v zákonomnom zložení - rozhodoval nesprávne obsadený krajský súd.

3. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol žalobu žalobcu vyplýva, že správny súd mal preukázané, že predmetom správneho konania bolo rozhodnutie - oznámenie, žalovaného č. CPTT-OP-185/2013-GA zo dňa 28.10.2013, ktorým bol so žalobcom podľa § 190 zákona č. 73/1998 Z. z. zrušený služobný pomer žalobcu ako príslušníka policajného zboru v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodov. Krajský súd konštatoval, že k uvedenému spôsobu zrušenia služobného pomeru príslušníka PZ takéto konanie nadriadenému umožňuje znenie ustanovenia § 190 zákona č. 73/1998 Z. z., v ktorom je výslovne ustanovené, že v skúšobnej dobe môže nadriadený alebo policajt zrušiť služobný pomer písomne aj bez uvedenia dôvodov. Podľa názoru krajského súdu služobný orgán nie je povinný oznámiť konkrétne dôvody skončenia služobného pomeru v skúšobnej dobe, ktoré ho k takémuto postupu objektívne viedli. Krajský súd súčasne uviedol, že vždy existujú konkrétne dôvody, ktoré nadriadeného k takémuto postupu vedú, avšak je skutočne právom, nie povinnosťou príslušného služobného úradu tieto skutočnosti v oznámení o skončení služobného pomeru zrušením v skúšobnej dobe oznámiť alebo nie.

4. Podľa názoru krajského súdu v danom prípade nemal dôvod skúmať, či skončenie služobného pomeru bolo objektívne a nevykazovalo znaky svojvôle zo strany žalovaného, poukazom na skutočnosť, že žalobca sa voči rozhodnutiu OR PZ v Galante č. CPTT-OP-184-002/2013-GA zo dňa 11.11.2013, ktorým mu bola uložená povinnosť uhradiť Ministerstvu vnútra SR pomernú časť nákladov vynaložených na vzdelávanie neodvolal a tieto dokonca zaplatil. Krajský súd ďalej uviedol, že v prípade, že by žalobca pomernú časť nákladov nezaplatil, resp. by podal opravný prostriedok voči tomuto rozhodnutiu, súd by mal dôvod zisťovať skutočnosti, za akých došlo k skončeniu služobného pomeru žalobcu u žalovaného. Za tejto situácie preto nebol dôvod skúmať, resp. zisťovať z hľadiska proporcionality a výkonu práv a povinností, či takýto postup žalovaného v súvislosti so skončením služobného pomeru žalobcu v skúšobnej dobe je v súlade s dobrými mravmi.

5. Krajský súd sa ďalej nestotožnil s tvrdením žalobcu, že by hodnotenie, na ktoré sa žalobca odvolával bolo služobným hodnotením, pretože toto hodnotenie bolo vykonané podľa Nariadenia Ministerstva vnútra SR č. 118/2013 o testovacej prevádzke hodnotenia príslušníkov policajného zboru, pričom v danom prípade ide o registratúrny záznam podľa interného aktu riadenia a slúži iba ako podklad na vykonanie služobného hodnotenia podľa osobitného predpisu. Krajský súd uviedol, že z jeho záveru navyše vyplýva konštatovanie, že ak žalobca nezlepší dosiahnuté výsledky bude potrebné ho riešiť v zmysle zákona o štátnej službe. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalobca s týmto záznamom o hodnotení policajta za prvý polrok roku 2013 súhlasil, nemal voči nemu žiadne výhrady, čo potvrdil aj svojím podpisom. Taktiež krajský súd poukázal na to, že z údajov, resp. zistení uvedených v zázname o kontrole vykonanej Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Trnave ohľadne plnenia si pracovných povinností žalobcu vyplýva, že tento si ich neplnil riadne, v pridelených veciach počas objasňovania priestupku nevykonával žiadne úkony potrebné na ustálenie podozrivej osoby, v pridelených spisoch, podľa tvrdení kontrolného orgánu, neboli zo strany žalobcu vykonané žiadne úkony a spisové materiály neboli v určených termínoch ukončené. Podľa názoru krajského súdu z tohto možno vyvodiť, že dôvody skončenia služobného pomeru žalobcu u žalovaného spočívajú na objektívnych základoch, a teda nemožno mať za to, že by boli prejavom svojvôle žalovaného. Krajský súd žalobu z vyššie uvedených dôvodov zamietol.

6. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 168 SSP. V konaní úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy konania nevznikli.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu

7. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v ust. § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP. Žalobca namietal, že správny súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil ako účastníkovi konania, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súčasne žalobca namietal, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe súdu a nerešpektoval záväzný právny názor. Navrhol, aby kasačný súd rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že zruší oznámenie o zrušení služobného pomeru v skúšobnej dobe č. CPTT-OP-185/2013-GA zo dňa 28.10.2013 a prizná žalobcovi náhradu trov konania alebo alternatívne, aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. V dôvodoch kasačnej sťažnosti sa žalobca nestotožnil s konštatovaním súdu, že na základe doručeného Oznámenia o skončení služobného pomeru v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodov, je takéto rozhodnutie v súlade s ust. § 190 zákona č. 73/1998 Z. z., ako aj s princípom dobrých mravov. Vytýkal správne súdu, že posudzoval predmetné rozhodnutie žalovaného výlučne postupom gramatického výkladu zákona, bez akéhokoľvek dostatočného zdôvodnenia alebo zohľadnenia iných právnych hľadísk, ktoré prichádzajú do úvahy, pričom sa nezaoberal skutočnosťami, ktoré žalovaného k takémuto postupu objektívne a preskúmateľne viedli. Podľa názoru žalobcu sa mal správny súd v priebehu konania prioritne zaoberať skutočnosťami, ktoré žalovaného viedli k zrušeniu služobného pomeru v skúšobnej dobe, a teda na základe akých konkrétnych zadokumentovaných a preukázaných dôvodov postupoval žalovaný podľa ust. § 190 zákona č. 73/1998 Z. z. Žalobca dôvodil, že zo spisového materiálu a z obsahu písomného vyhotovenia Oznámenia služobného orgánu o skončení služobného pomeru v skúšobnej dobe žiadne dôvody pre takýto postup služobného orgánu nevyplývajú. Za takýchto okolností nie je vylúčené, že by aj služobný orgán mohol zneužiť svoju kompetenciu a bez objektívneho nálezu skončiť so žalobcom služobný pomer v skúšobnej dobe.

9. Žalobca ďalej namietal absurdnosť odôvodnenia krajského súdu v bode 4. v tej časti, v ktorej krajský súd konštatoval, že „v danom prípade nemal ani dôvod skúmať, či skončenie služobného pomeru bolo objektívne a nevykazovalo znaky svojvôle.....“ Žalobca zdôraznil, že predmetom tohto konania je posúdenie neplatnosti skončenia služobného pomeru žalobcu u žalovaného a žalobcovi abscentuje logická spojitosť medzi úhradou (núteného výkonu rozhodnutia v inom konaní) na strane jednej a posúdením neplatnosti skončenia služobného pomeru na strane druhej. Mal za to, že dodatočné podmieňovanie čiastočnej úhrady vo vzťahu k prejednaniu veci považoval za absurdne až nevídané. Taktiež žalobca rozporoval prijaté právne a skutkové závery ohľadne zistení uvedených v zázname o kontrole vykonanej Krajským riaditeľstvom PZ v Trnave ohľadne plnenia si pracovných povinností žalobcu, nakoľko tieto nevyplývajú z akéhokoľvek zabezpečeného dôkazu, nie sú súčasťou súdneho spisu a jeho existencia nie je žalobcovi známa. Domnieval sa, že odôvodnenie v tejto časti predstavuje svojvoľné tvrdenia súdu bez akejkolvek opory v zákonne získanom dôkaze.

10. Žalobca nesúhlasil ani s obsahom Záznamu o hodnotení policajta za I. polrok roku 2013 a taktiež namietal, že nebol vyhotovený v súlade so zásadami hodnotenia podľa čl. 2 Nariadenia MV SR č. 118/2013 a to z dôvodu, že bol vyhotovený nekompetentnou osobou a nespĺňa požiadavky neustrannosti, objektívnosti a spravodlivosti. Žalobca vyslovil presvedčenie, že za predpokladu, že zo strany žalovaného nepredchádzalo zrušeniu služobného pomeru v zmysle ust. § 190 zákona č. 73/1998 Z. z. hodnotenie (záznam) v zmysle Nariadenia MV SR č. 118/2013 a súčasne, ak pripustí pravdivosť vyjadrenia žalovaného, že výkon štátnej služby žalobcu bol nedostatočný vo všetkých smeroch (v samostatnosti, iniciatíve, kvalite, včasnosti, aktivite a taktiež v plnení pokynov uložených nadriadenými), čo sú hodnotiace kritéria v zmysle nariadenia, aj napriek skutočnosti, že žalobcovi neboli za celý čas trvania služobného pomeru uložené disciplinárne opatrenia, výčitky, prípadne iné napomenutia považoval za nesporné, že takéto tvrdenie žalovaného vytvára absolútnu pochybnosť o jeho zákonomnom postupe a mal

za preukázané, že žalovaný zneužil svoju kompetenciu v rozpore so základnými princípmi zákona a bez objektívneho nálezu skončil so žalobcom služobný pomer v skúšobnej dobe bez akéhokoľvek zistiteľného dôvodu.

11. Ďalej žalobca namietal, že krajský súd rozhodnutie žalovaného (ne)posudzoval výlučne po stránke formálnej, teda v zmysle gramatického výkladu ust. § 190 zákona č. 73/1998 Z. z. bez akejkoľvek právnej úvahy vo vzťahu k základným princípom „vyváženej spravodlivosti práv a povinností“ zakotvených v inštitúte dobrých mravov podľa ust. § 2a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., pričom takýto výklad vedie podľa jeho názoru k prepätému formalizmu popierajúcemu základné princípy spravodlivosti. Ustanovenie § 190 zákona č. 73/1998 Z. z. považuje za ľahko zneužiteľné v neprospech akéhokoľvek príslušníka PZ v skúšobnej dobe.

12. Žalobca ďalej tvrdil, že krajský súd prevzal čiastočne do odôvodnenia právny názor obsiahnutý v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/67/2015, ktorý považuje za vytrhnutý z kontextu vyslovených právnych názorov v nadväznosti na rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 20S/104/2014, ktoré najvyšší súd ako vecne správne potvrdil. Skutkový, ako aj právny stav v predmetných rozhodnutiach považoval žalobca za totožný s prejednávanou vecou.

13. Žalobca záverom vytýkal krajskému súdu, že sa nezaoberal právnymi, ako aj skutkovými skutočnosťami, ktoré boli vytýkané v zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 7Sžo/101/2015 zo dňa 24.8.2016 a súčasne, že sa nezaoberal meritom veci a právnou argumentáciou žalobcu, pričom pri vydaní rozsudku vychádzal z absurdných a nelogických skutkových a právnych tvrdení.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti žalobcu

14. Kasačná sťažnosť bola žalovanému správne orgánu doručená dňa 12.2.2019. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu nevyjadril.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g) v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podanej kasačnej sťažnosti žalobcu (§ 453 ods. 1 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

16. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 43Sp/72/2013-118 zo dňa 7. novembra 2018, ktorým krajský súd žalobu žalobcu podľa ust. § 190 SSP zamietol.

17. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu, na ktoré poukázal už krajský súd v odôvodnení

napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich najvyšší súd neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

18. Predmetom preskúvacieho súdneho konania v danej veci bolo Oznámenie žalovaného č.: CPTT-OP-185/2013 zo dňa 28.10.2013, ktorým žalovaný podľa ust. § 190 zákona č. 73/1998 Z. z. žalobcovi zrušil služobný pomer príslušníka policajného zboru v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodov.

19. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverenú právomoc a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 SSP). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 SSP). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 SSP).

20. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej časti prvej hlavy Správneho súdneho poriadku (konanie o všeobecnej správnej žalobe §§ 177 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu správny súd je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorou žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkmi konania, či sa vysporiadal s ich námietkami a či na základe skutkových zistení na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

21. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia - oznámenia, žalovaného správneho orgánu náležite postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v tretej časti prvej hlavy Správneho súdneho poriadku, keď súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, napadnutého žalobou, vykonal náležite v zmysle platnej právnej úpravy zákona č. 73/1998 Z. z. postupom podľa Správneho súdneho poriadku a svoju právnu úvahu, na základe ktorej ustálil svoj právny záver, aj náležite odôvodnil.

22. Najvyšší súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného - Oznámenia č.: CPTT-OP-185/2013 zo dňa 28.10.2013, a konania mu predchádzajúceho pri aplikácii zákonnej úpravy

uvedeného právneho predpisu postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel k zhodnému záveru ako krajský súd o nedôvodnosti žaloby. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, s námietkami žalobcu uvedenými v kasačnej sťažnosti a s prihliadnutím na § 461 SSP dospel k záveru, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. Kasačný súd na zdôraznenie správnosti a zákonnosti rozhodnutia správneho súdu uvádza nasledovné.

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

23. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej tiež len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

24. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

25. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

26. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právnymi záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

27. V danej súvislosti kasačný súd dáva tiež do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07, v ktorom ústavný súd uvádza: „Ústavný súd SR už v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútno. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného

znenia právneho textu) odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

28. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd v kasačnom konaní pri prieskume zákonnosti napadnutého rozhodnutia správneho súdu zameral svoju pozornosť zásadnej námietke sťažovateľa - žalobcu, ktorou namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, keď správny súd dospel k záveru o zákonnosti žalobou napadnutého oznámenia žalovaného. Žalobca nesúhlasil s argumentáciou správneho súdu, že na základe doručeného Oznámenia o skončení služobného pomeru v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodov, je takéto rozhodnutie v súlade s ust. § 190 zákona č. 73/1998 Z. z., ako aj s princípom dobrých mravov. Vytýkal správny súd, že posudzoval predmetné rozhodnutie žalovaného výlučne postupom gramatického výkladu zákona, bez akéhokoľvek dostatočného zdôvodnenia alebo zohľadnenia iných právnych hľadísk, ktoré prichádzajú do úvahy, pričom sa nezaoberal skutočnosťami, ktoré žalovaného k takémuto postupu objektívne a preskúmateľne viedli. Výslovil názor, že správny súd v priebehu konania sa mal zaoberať skutočnosťami, ktoré žalovaného viedli k zrušeniu služobného pomeru v skúšobnej dobe, a teda na základe akých konkrétnych zadokumentovaných a preukázaných dôvodov postupoval žalovaný podľa ust. § 190 zákona č. 73/1998 Z. z.. Tvrdil, že zo spisového materiálu a z obsahu písomného vyhotovenia Oznámenia služobného orgánu o skončení služobného pomeru v skúšobnej dobe žiadne dôvody pre takýto postup služobného orgánu nevyplývajú, a preto nie je vylúčené, že by aj služobný orgán mohol zneužiť svoju kompetenciu a bez objektívneho nálezu skončiť so žalobcom služobný pomer v skúšobnej dobe.

29. Podľa ust. § 1 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z., tento zákon upravuje štátnu službu príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, príslušníkov Národného bezpečnostného úradu a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len "štátna služba"). Tento zákon upravuje aj právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby (ďalej len "príslušník informačnej služby"), príslušníkov Národného bezpečnostného úradu (ďalej len "príslušník bezpečnostného úradu") a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky.

30. Podľa ust. § 8 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., pri prijatí do služobného pomeru v prípravnej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe sa určí skúšobná doba, najkratšie na tri mesiace a najdlhšie na 18 mesiacov. Skúšobná doba je súčasťou prípravnej štátnej služby a dočasnej štátnej služby a nesmie sa dodatočne predlžovať ani skracovať. Do skúšobnej doby sa započítavajú doby uvedené v § 7 ods. 3.

31. Podľa ust. § 189 zákona č. 73/1998 Z. z., služobný pomer sa končí a) zrušením v skúšobnej dobe, b) uvoľnením, c) prepustením, d) stratou hodnosti, e) uplynutím dočasnej štátnej služby, f) úmrtím policajta, g) zákazom činnosti výkonu funkcie policajta, h) nadobudnutím právoplatnosti služobného hodnotenia so záverom, že policajt je nespôsobilý na zaradenie do stálej štátnej služby, i) ak policajt v prípravnej štátnej službe svojím zavinением nezískal policajné vzdelanie.

32. Podľa ust. § 190 zákona č. 73/1998 Z. z., v skúšobnej dobe môže nadriadený alebo policajt zrušiť služobný pomer písomne aj bez uvedenia dôvodov. S tehotnou policajtkou, policajtkou do konca deviateho mesiaca po pôrode a dojčiacou policajtkou môže nadriadený skončiť služobný pomer v skúšobnej dobe len vo výnimočných prípadoch, ktoré nesúvisia s jej tehotenstvom alebo materstvom, a

musí ho náležite odôvodniť, inak je neplatné. Služobný pomer sa končí uplynutím troch kalendárnych dní nasledujúcich po dni doručenia písomného oznámenia nadriadeného alebo policajta, vždy však najneskôr uplynutím skúšobnej doby; ustanovenia § 266 ods. 3 a 4 sa použijú primerane.

33. V citovanej právnej úprave zákona č. 73/1998 Z. z. zákonodarca ustanovuje ako jeden z dôvodov skončenia služobného pomeru zrušenie služobného pomeru v skúšobnej dobe (§ 189 písm. a/), ktorá bola určená pri prijatí policajta do služobného pomeru v zákonom rozmedzí v zmysle § 8 ods. 1 tohto zákona a v právnej úprave § 190 tohto zákona stanoví zákonné podmienky zrušenia služobného pomeru v skúšobnej dobe tak, že v skúšobnej dobe môže nadriadený alebo policajt zrušiť služobný pomer písomne aj bez uvedenia dôvodov. Zákonodarca v zákone č. 73/1998 Z. z. nedefinuje pojem skúšobnej doby, vychádzajúc však z obsahu a účelu uvedeného pojmoslovía skúšobná doba je nástrojom umožňujúcim preverenie odbornej, zdravotnej, morálnej a pod. spôsobilosti policajta ako aj preverenie podmienok služobného úradu na výkon služby zo strany policajta, teda aby sa obe strany vzájomne odskúšali, t.j. nadriadený odskúša policajta, či je schopný zvládnuť prácu, ako pristupuje k plneniu služobných úloh, vnútorných predpisov, ako zapadol do kolektívu a pod., a policajt tiež odskúša, ako zvláda služobné úlohy, či mu práca v služobnom mieste, v kolektív vyhovuje, akú skutočnú výšku má jeho mzda a pod. Skúšobná doba musí byť určená pri prijatí do služobného pomeru, avšak jej dĺžka je určená v zákonom rozmedzí najkratšie na tri mesiace a najdlhšie na 18 mesiacov. Účelom právnej normy upravujúcej dĺžku skúšobnej doby je umožniť obom účastníkom služobného pomeru, aby sa overilo, či policajt v služobnom pomere je spôsobilý plniť úlohy Policajného zboru a na strane policajta, či služba v služobnom úrade naplnila jeho predstavy. Skúšobná doba predstavuje vzájomnú ochranu, ale súčasne aj vzájomné obmedzenie účastníkov služobného vzťahu. Jej cieľom je tiež umožniť, dovoliť účastníkom služobného vzťahu rozhodnúť sa, či služobný pomer policajta sa skončí v skúšobnej dobe alebo bude trvať aj po skončení skúšobnej doby. Z účelu skúšobnej doby potom vyplývajú aj podmienky na skončenie služobného pomeru. Základným predpokladom pre neskoršie platné skončenie služobného pomeru v skúšobnej dobe v zmysle § 190 zákona č. 73/1998 Z. z. je preto určenie skúšobnej doby v súlade s príslušnými ustanoveniami tohto zákona. Dohodnutie skúšobnej doby predstavuje povinnú zákonnú obsahovú náležitosť prijatia do služobného pomeru a jej základným účelom je možnosť "jednoduchšieho" skončenia služobného pomeru s policajtom počas obdobia, ktoré by malo byť primárne určené na posúdenie jeho adaptability na služobnom mieste, miery zvládania pridelených služobných úloh a vzájomnej interakcie v služobnom úrade. Dohodnutá skúšobná doba však umožňuje aj policajtovi, aby po oboznámení sa s výkonom služby na pridelenom služobnom úrade, skončil služobný pomer v určenej skúšobnej dobe v zmysle § 190 zákona č. 73/1998 Zb. Zákonodarca zakotvuje v uvedenej právnej norme právo tak nadriadenému policajtovi, ako aj policajtovi skončiť služobný pomer v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodu. Zákonou podmienkou je, aby skončenie služobného pomeru v skúšobnej dobe bolo oznámené druhému účastníkovi služobného vzťahu písomne.

34. Z obsahu administratívneho a súdneho spisu mal kasačný súd preukázané, že žalobca bol personálnym rozkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva policajného zboru v Trnave č. 150, zo dňa 21.6.2012 podľa ust. § 14 ods. 1 a § 169 zákona č. 73/1998 Z. z. prijatý do služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru dňom 1.7.2012 so zaradením do prípravnej štátnej služby ako policajta čakateľa a bol ustanovený do funkcie referent špecifikácia územná a objektová zodpovednosť Obvodného oddelenia Policajného zboru Šoporňa odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Galante. V zmysle ust. § 8 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. mu bola určená skúšobná doba v dĺžke 18 mesiacov. Preskúmaným Oznámením o zrušení služobného pomeru v skúšobnej dobe č. CPTT-OP-185/2013-GA zo dňa 28.10.2013 bolo žalobcovi oznámené zrušenie služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru podľa ust. § 190 zákona č. 73/1998 Z. z. Služobný pomer sa skončil uplynutím troch kalendárnych dní nasledujúcich po dni doručenia tohto oznámenia. Predmetné oznámenie bolo žalobcovi doručené dňa 28.10.2013. Súčasťou administratívneho spisu je Personálny rozkaz riaditeľa Okresného riaditeľstva policajného zboru v Galante č. 143 zo dňa 31.10.2013, ktorým bolo žalobcovi oznámené, že podľa ust. § 190 zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 31.10.2013 skončil jeho služobný pomer v štátnej službe príslušníka Policajného zboru zrušením v skúšobnej dobe. Súčasťou spisu je Rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Galante č.

CPTT-OP-184-002/2013-GA zo dňa 11.11.2013 o povinnosti úhrady nákladov na vzdelávanie príslušníka Policajného zboru podľa ust. § 241 a § 143 zákona č. 73/1998 Z. z., ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť uhradiť Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky pomernú časť nákladov vynaložených na vzdelávanie - získavanie základného policajného vzdelania na Strednej odbornej škole PZ v Pezinku vo výške 3.154 Eur.

35. Kasačný súd vychádzajúc zo skutkových zistení daného prípadu a z citovanej právnej úpravy zákona č. 73/1998 Z. z. zhodne ako krajský súd dospel k záveru, že Oznámenie žalovaného o skončení služobného pomeru žalobcu v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodov je súladné s ust. § 190 zákona č. 73/1998 Z. z. Z obsahu právnej normy ustanovenej v § 190 uvedeného zákona jednoznačne bez akejkoľvek pochybnosti vyplýva, že v skúšobnej dobe môže nadriadený alebo policajt zrušiť služobný pomer písomne aj bez uvedenia dôvodov. Žalovaný v prejednávacom prípade pristúpil k zrušeniu služobného pomeru žalobcu v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodu vychádzajúc zo zákonnej úpravy, z ktorých dôvodov nemožno takýto jeho postup považovať za nezákonný. Z uvedených dôvodov krajský súd správne konštatoval, že oznámenie žalovaného napadnuté žalobou bolo vydané súladne so zákonom. Za nesprávnu argumentáciu správneho súdu nemožno považovať ani konštatovanie správneho súdu, že pokiaľ aj boli a nepochybne aj existujú dôvody, ktoré správny orgán resp. policajta k takémuto skončení služobného pomeru v skúšobnej dobe vedú, je na ich vôli, či konkrétne dôvody skončenia služobného pomeru v písomnom oznámení uvedú alebo nie. Neuvedenie dôvodov v zmysle zákonnej úpravy ustanovenej v právnej norme § 190 zákona č. 73/1998 Z. z. nespôsobuje nezákonnosť skončenia služobného pomeru v skúšobnej dobe.

36. Pokiaľ žalobca namietal, že krajský súd vychádzal pri výklade ust. § 190 zákona č. 73/1998 Z. z. len z gramatického výkladu právnej normy bez akéhokoľvek dostatočného zdôvodnenia alebo zohľadnenia iných právnych hľadísk, ktoré prichádzajú do úvahy, najmä bez akejkoľvek právnej úvahy vo vzťahu k základným princípom „vyváženej spravodlivosti práv a povinností“ zakotvených v inštitúte dobrých mravov podľa ust. § 2a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., kasačný súd vychádzajúc z nálezu ústavného súdu citovaného vyššie konštatuje, že vykonanie gramatického výkladu sledujúc účel právnej úpravy predmetného skončenia služobného pomeru nemožno dospieť k inému záveru, aký ustálil krajský súd. V danej súvislosti kasačný súd opätovne upriamuje pozornosť na to, že Ústavný súd SR už v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. V kontexte záverov ústavného súdu vyššie uvedených kasačný súd nepovažuje znenie ust. § 190 zákona č. 73/1998 Z. z. za nejasné resp. nezrozumiteľné, práve naopak jeho interpretácia založená na doslovnom výklade (jazykovo - gramatickom) je priam žiaduca, keďže základnou metódou výkladu a uplatnenia všeobecne záväzného právneho predpisu v materiálnom právnom štáte je v prvom rade metóda doslovného výkladu. Právny záver krajského súdu o zákonnosti preskúmaného oznámenia aj v kontexte uvedeného bol preto správny.

37. Zo skutkových zistení danej veci vyplýva, že predmetom súdneho prieskumu bolo Oznámenie

žalovaného o zrušení služobného pomeru žalobcu v skúšobnej dobe. Kasačný súd zastáva zhodne ako správny súd názor, že pri posudzovaní platnosti skončenia služobného pomeru v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodov nebolo dôvodné, aby sa konajúci správny súd v preskúmvanej veci zaoberal zásadou primeranosti (proporcionality) a výkonom práv a povinností v súlade s dobrými mravmi. Správny súd nepochybil, keď poukazom na skutočnosť, že žalobca sa voči rozhodnutiu OR PZ v Galante č. CPTT-OP-184-002/2013-GA zo dňa 11.11.2013, ktorým mu bola uložená povinnosť uhradiť Ministerstvu vnútra SR pomernú časť nákladov vynaložených na vzdelávanie neodvolal a tieto dokonca zaplatil, uviedol, že v prípade, že by žalobca pomernú časť nákladov nezaplatil, resp. by podal opravný prostriedok voči tomuto rozhodnutiu, súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti žalobou napadnutého uvedeného rozhodnutia, by mal dôvod zisťovať skutočnosti, za akých došlo k skončeniu služobného pomeru žalobcu u žalovaného. Takýto právny záver, ktorý si v danej veci krajský súd osvojil vychádza aj z judikatúry Najvyššieho súdu SR napr. aj rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/67/2015. Skutkové okolnosti vyplývajúce zo spisu preukazujú, že rozhodnutím žalovaného bola žalobcovi uložená povinnosť uhradiť Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky pomernú časť nákladov vynaložených na vzdelávanie, avšak predmetom súdneho prieskumu v danej veci je len preskúmanie zákonnosti rozhodnutia - oznámenia žalovaného o skončení služobného pomeru v skúšobnej dobe. Predmet a rozsah súdneho prieskumu je určený rozsahom žaloby, a preto povinnosťou správneho súdu v danej veci bolo len posudzovať zákonnosť oznámenia žalovaného o skončení služobného pomeru, a pokiaľ správny súd na základe skutkových zistení dospel k záveru, že žalovaný postupoval a vydal oznámenie v súlade s právnou normou ustanovujúcou podmienky skončenia služobného pomeru v skúšobnej dobe, nemožno vytýkať správne mu súdu, že neposudzoval zákonnosť napadnutého oznámenia aj z hľadísk, namietaných žalobcom a to že by služobný orgán mohol zneužiť svoju kompetenciu a bez objektívneho nálezu skončiť so žalobcom služobný pomer v skúšobnej dobe. Pokiaľ žalovaný postupoval a vydal predmetné oznámenie v súlade so zákonom, nie je možné jeho postup považovať za svojvoľný vybočujúci z rámca jeho právomoci zverených mu zákonom.

38. Vo vzťahu k námietke žalobcu ohľadne absurdnosti odôvodnenia krajského súdu kasačný súd uvádza nasledovné. Účastník konania síce môže byť nespokojný s odôvodnením rozhodnutia resp., jeho časťou, avšak pokiaľ dá správny súd odpoveď na zásadné relevantné skutkové a právne otázky v odôvodnení rozhodnutia, možno takéto rozhodnutie súdu považovať za dostatočné. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu je zrejmé, čo bolo predmetom preskúmvacieho súdneho konania, ako aj aké skutkové skutočnosti a právne závery viedli správny súd k vydaniu jeho rozhodnutia. Vo vzťahu k záverom správneho súdu vyplývajúcich zo Záznamu o kontrole vykonané Krajským riaditeľstvom PZ v Trnave ohľadne plnenia si pracovných povinností žalobcu, tieto vychádzajú z predmetného záznamu, ktorý je súčasťou administratívneho spisu, kontrola bola vykonaná na základe poverenia riaditeľa KR PZ v Trnave na vykonanie kontroly pod č. KRPZ-TT-OKS-352/2013 zo dňa 13.11.2013, kontrolované obdobie od 1.7.2012 ku dňu kontroly t. j. dňa 15.11.2013, na základe ktorej bol vypracovaný Záznam o kontrole, Krajského riaditeľstva PZ v Trnave, oddelenie kontroly zo dňa 2.1.2014 č. KRPZ-TT-OKS-3/2014. Kasačnú námietku žalobcu o svojvoľných tvrdeniach správneho súdu kasačný súd preto vyhodnotil ako neopodstatnenú.

39. Kasačný súd sa nestotožnil ani s ďalšou kasačnou námietkou žalobcu týkajúcou sa Záznamu o hodnotení policajta za I. polrok roku 2013, vykonaného na základe nariadenia ministra vnútra SR č. 118/2013 o testovacej prevádzke hodnotenia príslušníkov PZ. Hodnotenie sa vykonáva za účelom prijímania opatrení slúžiacich na skvalitnenie výkonu štátnej služby, pričom písomný záznam o hodnotení policajta je registratúrnym záznamom podľa interného aktu riadenia. Žalobcov nesúhlas s obsahom tohto záznamu prípadne výhrady, že nebol vyhotovený v súlade so zásadami hodnotenia podľa čl. 2 nariadenia sú právne bezvýznamné vo vzťahu k predmetu súdneho prieskumu. Podľa metodického usmernenia Ministerstva vnútra SR sa v skúšobnej dobe overuje odborná a morálna spôsobilosť policajta na výkon štátnej služby a z týchto hľadísk sa potom aj nadriadeným hodnotí. Písomné záznamy o nedostatkoch môžu byť podkladom pre zdôvodnenie prípadných personálnych riešení až po zrušení služobného pomeru. Pokiaľ zákonodarcu zmocňuje nadriadeného na skončenie služobného pomeru policajta jeho zrušením v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodov (ust. § 190 zákona č. 73/1998 Z. z.) i keď tento Záznam o hodnotení policajta mohol viesť nadriadeného k rozhodnutiu skončiť žalobcovi služobný

pomer v skúšobnej dobe, avšak nebolo povinnosťou nadriadeného dôvody uvádzané v predmetnom zázname uviesť v preskúvanom oznámení ako dôvody zrušenia služobného pomeru v skúšobnej dobe.

40. Kasačný súd nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu, že skutkový, ako aj právny stav je totožný ako v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/67/2015 v nadväznosti na rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 20S/104/201. Kasačný súd v danej súvislosti poukazuje na to, že predmetom súdneho prieskumu v uvedenej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Krajského riaditeľstva policajného zboru v Žiline, ktorým druhostupňový správny orgán potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. ORPZ-ZA-315-002/2014 zo dňa 20.6.2014, ktorým bola podľa ust. § 143 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. žalobkyni uložená povinnosť uhradiť Ministerstvu vnútra SR pomernú časť nákladov vynaložených na získanie základného policajného vzdelania. Rozdiel medzi prejednávanou vecou a vecou vedenou na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 3Sžo/67/2015 je v predmete súdneho prieskumu, keď v prejednávanej veci sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti Oznámenia o zrušení služobného pomeru v skúšobnej dobe a nie rozhodnutia, ktorým mu bola uložená povinnosť uhradiť Ministerstvu vnútra SR pomernú časť nákladov. Napriek zjavnému rozdielu kasačný súd upriamuje žalobcovu pozornosť na relevantnú časť odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu 3Sžo/67/2015, z ktorej vyplýva, že

„Ak má služobný orgán záujem na náhrade nákladov vynaložených na vzdelanie, tak samotné dôvody skončenia nemusia byť explicitne vyjadrené v oznámení o skončení služobného pomeru v skúšobnej dobe, avšak bolo by vhodné, aby vyplývali napríklad z osobného spisu konkrétnej osoby, prípadne aby bolo inak preukázané, že spočívajú na objektívnych základoch“.

41. Kasačný súd sa nestotožnil ani s namietaným tvrdením žalobcu, že krajský súd sa nezaoberal právnymi, ako aj skutkovými skutočnosťami, ktoré boli vytykané v zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 7Sžo/101/2015 zo dňa 24.8.2016 a súčasne, že sa nezaoberal meritom veci a právnou argumentáciou žalobcu, pričom pri vydaní rozsudku vychádzal z absurdných a nelogických skutkových a právnych tvrdení. Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7Sžo/101/2015 zo dňa 24.8.2016 bolo uznesenie krajského súdu č. k. 43Sp/72/2013-51 zo dňa 29.1.2015 zrušené a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd predovšetkým vytykal krajskému súdu, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu nebolo zrejmé, čo bolo predmetom prieskumu. Taktiež bolo konštatované, že nesprávne právne posúdil aj samotné hodnotenie, na ktoré sa žalobca v žalobe odvolával. Úlohou súdu v ďalšom konaní bolo postupovať v intenciách názoru odvolacieho súdu, predovšetkým si ozrejmiť predmet súdneho prieskumu, preskúmať podmienky, za ktorých môže konať a v prípade ich splnenia vo veci rozhodnúť. Kasačný súd nezistil, že by krajský súd v ďalšom konaní postupoval v rozpore s právnym názorom najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho. Správny súd si v konaní súdneho prieskumu dostatočne ozrejmiť predmet prieskumu t.j. Oznámenie o zrušení služobného pomeru v skúšobnej dobe č. CPTT-OP-185/2013-GA zo dňa 28.10.2013, posúdil splnenie podmienok konania, preskúmal zákonnosť žalobou napadnutého oznámenia a v merite veci rozhodol rozsudkom. Nemožno preto súhlasiť s námietkou žalobcu, že v konaní nepostupoval v súlade so závermi obsiahnutými v odôvodnení rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7Sžo/101/2015 zo dňa 24.8.2016. Kasačný súd preto aj túto námietku žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú.

42. Žalobca v kasačnej sťažnosti tiež namietal, že správny súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil ako účastníkovi konania, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe súdu (ust. § 440 ods. 1 písm. f), h) SSP). Žalobca však uvedené námietky v dôvodoch kasačnej sťažnosti nijako neodôvodnil, z ktorých dôvodov sa kasačný súd nimi nezaoberal.

43. Vychádzajúc zo skutkových okolností posudzovaného prípadu, poukazom na právne závery uvedené vyššie, najvyšší súd v danej veci považoval námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu o nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom podľa § 440 písm. g/ SSP za nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu a jeho súladnosť so zákonom. Z uvedených dôvodov kasačný súd nevyhovел kasačnej

sťažnosti žalobcu, a preto podľa § 461 SSP kasačnú sťažnosť žalobcu podanú proti napadnutému rozsudku krajského súdu zamietol.

44. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi (žalobcovi), ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP).

45. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.